

Δ'.

Λοιπὸν τὰρὰμ, ταρατατὰ, ἀρχίζει ἡ τρουμπέτα,
 Τὰρὰμ, τὰρὰμ, ταρατατὰ, δὲν φαίνεται κανεὶς·
 Κατὰ διαβόλου ἔστειλαν σπαθὶ καὶ μπαγιονέττα,
 Καὶ εἰς τὸ γλέντι τῶστρωσαν οἱ φίλοι σκαπανεῖς.
 Ἀπὸ κρασί καὶ ἔρωτα γλεντοῦσαν μεθυσμένοι,
 Μιὰ ὥρα κι' ἓνα τέταρτο βαρεῖ τὸ τρατατὰ . . .
 Ἀκούσανε κι' οἱ Πειραιεῖς τὸν τόσο σαματὰ,
 Καὶ νᾶ! ἀπ' τὰ κρεβδάτριά των πηδοῦνε τρομασμένοι.
 Μὰ κι' ἡ γυναῖκες τρέχουνε παντοῦ με μισοφόρι,
 Γιὰ τὸ Θεὸ μὴν καίγεται κανένα μαγαζί;
 Μὴ τούρκικο ἐπρόβαλλε 'στὸν Πειραιᾶ βᾶπορι;
 Ἡ μὲ τορπίλλας κᾶηκε κι' ὁ Μπασούπουλης μαζί;

Ε'.

Τὰρὰμ, τὰρὰμ, ταρατατὰ, τρουμπέταις τρεῖς ἔβαρουνε,
 Κι' οἱ σκαπανεῖς μαζεῦονται ἀπ' τὸ κρασί κουροῦνα,
 Τόυς βλέπουν οἱ ἀνώτεροι, ἀπὸ καρδιάς γελοῦνε,
 Καὶ δύο, δύο τοῦς πετοῦν σὲ μιὰ πλατεῖᾶ μαοῦνα.
 Μ' ἀπάνω 'στὸ μπαρκάρισμα ἓνας γέρονς σολτάτος
 Βλέπει τὴ θάλασσα κρασί καὶ πέφτει 'στὸ γιαλὸ,
 Μὰ τὸν τραβᾷ ἀπ' τὰ μαλλιά παλληκαρᾶς βαρβάτος,
 Καὶ ἔτσι μπαρκαρίζονται καὶ . . . πᾶνε 'στὸ καλὸ.

Souris

ΦΩΝΗ

Λαέ! ὡς πότε θὰ τραβᾶς τὸν «ῥυνο τοῦ Βαρουῆα»
 κι' ὁ κόσμος τῆς Ἀνατολῆς θὰ σοῦ φωνάζῃ γιοῦχα;
 Εἶνε καιρὸς νὰ αἰσθανθῇς τὰ ἄτιμά σου χάγια.
 Εὐπνισ' ἑλληνικὲ λαὲ καὶ τσάκισε Κ Ε Φ Α Δ Ι Α
 Καὶ ρίξου εἰς τὸν πόλεμον μέσα καὶ ἔξω πλέον.
 Τρίξε τὰ δόντια σου λαὲ καὶ δειξ' ὅτι εἶσαι λέων.
 Γιὰ νὰ προγγίξης τὸ κακὸ δὲν εἶνε ἄλλος τρόπος·
 Ἀλλ' ὡς κρέμα 'ς τὰ ἔξοδα καὶ κρέμα τόσος κόπος.

Φαλὲς

Η ΣΜΑΡΑΓΔΑ.

Ποιὸς γνωρίζει τὴν Σμαράγδα
 Ποῦχει χάrais, ποῦχει κάλλη,
 Ὅσα δὲν τὰ ἔχει ἄλλη,
 Κ' ἓνα ἐλάττωμα φρικτὸ,

Δηλαδή, ἓναν πατέρα
 Ποῦχει σπάθα, καὶ τουφέκι
 Ποῦ χωρεῖ χοντρὸ φυσέκι,
 Ἐνα δράκο μοναχό;

Τὴν ἐγνώρισα προπέρσι . .
 Ἡ καρδοῦλα τῆς πετοῦσε,
 Τὰ παιχνίδια τ' ἀγαποῦσε,
 Καὶ τεργιάξαμε καλά.

Ἦξερε πῶς τὴν γελάω,
 Ἦξερα πῶς με γελάει,
 Κι' ὁ καιρὸς μας νὰ περνᾷ
 Ἐζητούσαμε κι' οἱ δύο

Μιὰ βραδιὰ μοῦ λέ' ἡ Σμαράγδα
 Ἐλα κι' εἶμαι μοναχὴ μου,
 Ἐκαμα τὴν προσευχή μου,
 Καὶ ἐμπῆκα νὰ τὴν ἴβω . . .

Μόλις ἔλεγα 'στὸ νοῦ μου
 Νὰ στενάξω καὶ νὰ κλάψω,
 Νὰ τῆς κόψω νὰ τῆς ράψω
 Ὅσαις μοῦ ἐρθοῦν ψευτιάς,

Κάποιον ἄκουσα νὰ βήχῃ
 Σᾶν νὰ ἔχτύπησε κουδοῦνι
 Χάθηκα τρίζει σφυροῦνι
 Ἐλυωσα βροντάει σπαθί

Μπροῦφ τὸ κάνει ἡ Σμαράγδα
 Καὶ μ' ἀφίνει 'στὸ σκοτάδι . .
 Μπῆκα ζωντανὸς στὸν Ἄδη
 Δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ ἔγῳ . . .

Στάσου δά κυρά Σμαράγδα,
 "Ελα εἰς τὰ λογικά σου,
 "Αφῆσε τὰ χώρατά σου
 Κι' ἀναψ' ἕνα φῶς νὰ ἰδῶ . . .

Μπρούφ γκρεμίζομαι καὶ πέφτω
 Καὶ μετρῶ τὸ πᾶνωμά της . . .
 "Εχ' ἡ ἀγάπη τὰ γλυκὰ της
 Μᾶχει καὶ πολλὰ ξεινά.

.
 Λέτε νᾶηταν ἡ ἀντάρα
 Τοῦ μπαμπᾶ της, ἡ διαβάτου ; . . .
 Λέω πῶς κ' ἡ ἀφεντιά του
 Θᾶηταν ὅ,τ' ἤμουν καὶ 'γώ !!

1876. 'Αμαρτωλὸς

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Κατὰ τινὰ ἐφημερίδα ὁ κ. Μπούμπουλης ἀνέλαβεν αὐτοπροσώπως τὴν διεύθυνσιν ὀχυρωματικῶν τινῶν ἔργων. Ἡ εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ ὀφείλει, νομίζομεν, νὰ παρεμβῇ ὅπως δώσῃ κηδεμόνα εἰς τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν.

Δὲν ἐννοοῦμεν διὰ τί ἡ χθесινή ἐν τῷ Ὑδρίῳ συναυλία ἐδόθη μόνον ὑπὲρ τοῦ κ. Σταθοπούλου καὶ ὄχι ὑπὲρ πάντων τῶν θυμάτων τῆς τελευταίας ἐν Πλάκᾳ πυρκαϊᾶς. Μήπως καὶ ἐν τῇ ἐλεημοσύνῃ ἰσχύουσι τὰ μέσα ;

Ὁ ζῆμιωθῶσι σπουδαίως οἱ λωποδύται οἵτινες ἐσχάτως ἐφθασαν ἐνταῦθα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Σμύρνης. Τοιούτων προϊόντων δὲν σπανίζομεν ἐν Ἀθήναις.

Ἡ ἑλληνικὴ αὐλὴ εἶναι ἀνάστατος ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἀπουσίας καὶ σιωπῆς τοῦ κ. Δέλη. Ποῦ νὰ ἦναι ; τί νὰ κάμῃ ; Ἡ ἀδεία του πρὸ πολλοῦ ἔληξε. Μήπως ἐχάθη ἀναζητῶν τὰς πηγὰς τοῦ Νεῖλου ; μήπως δὲν εὗρέθη εἰσέτι ἡ μυριόφερνος νύμφη ; μήπως . . . ὁπωσδήποτε ἐν αἷς διατρέχει τὸ ἔθνος κρισίμοις περιστάσεσιν ἡ ἀπουσία τοιοῦτου προσώπου εἶναι σοβαρωτάτη ἑλλειψις.

Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ὁ Ἐθνοφύλαξ ἤρξατο καὶ πάλιν ἐκδιδομένος.

Χάρις εἰς τὸν ἐπικείμενον μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας πόλεμον ἔγνωρίσαμεν καὶ τὸ ὄνομα σεβαστάτης τινὸς βεδοαίως κυρίας ἣτις εἶχε τὴν κοινὴν ἀδυναμίαν νὰ ραίην

μὲ ἀνθὴ τοὺς στρατιώτας τοῦ ἀναχωρήσαντος θου πεζικοῦ τάγματος. Ἴσως εἶχεν ἡ κ. Καλλιόπη Μαμούνη υἱόν τινα ἐν τῷ τάγματι τούτῳ καὶ διὰ τοῦτο ἰδικαιοῦτο καὶ ἀνθὴ καὶ δάκρυα νὰ χύνη τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει ἡμᾶς τοῦ νὰ θεωρῶμεν κωμικώτατον τὸ διάφορον τῆς Ἐφημερίδος, δι' οὗ ἀνεφέρετο τὸ ὄνομα αὐτῆς μετὰ τίτλων κολαευτικῶν, διότι . . . ἐρριπτεν ἀνθὴ. Παρακαλεῖται ἡ Ἐφημερίς νὰ μὴ λησμονήσῃ ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ἀναφέρῃ ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ριπτουσῶν ἀνθὴ Κυριῶν.

Τὸ ὄνομα αἰθνικὸς δεσμός» εἶνε ὁμολογουμένως προσβλητικὸν διὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος· ἐν ὁλόκληρον ἔθνος νὰ θεωρῆται ἄξιον δεσμῶν ; εἶνε πολὺ. Διὰ τοῦτο οἱ ἀποτελέσαντες τὴν ἐταιρίαν ταύτην δὲν εἶπον ὅτι μόνοι αὐτοὶ εἶναι διὰ δεσίμων ; μήπως θὰ τὸ ὁμολογήσουν ἐν τῇ γῆ συνειδήσει ἣτις τελεσθήσεται κατὰ τὴν 25 Μαρτίου ; Ἡ συνειδήσεις αὕτη καθ' ἡμᾶς ἐπρεπε νὰ συγκληθῇ ἐν Τήνῳ.

Ἐν τῶν ἀναχωρησάντων ταγμάτων δὲν εἶχε σάγματα διὰ τοὺς ἡμιόνους· τοῦτο ἀνηγγέλθη ἡμῖν ὡς φοβερὰ ἑλλειψις· ἡμεῖς ὅμως δὲν τὴν εὐρίσκομεν σπουδαίαν· μήπως καὶ οἱ ὑπουργοὶ μας ἔχουσι σάγματα ;

Ἡ Πρωτὰ ἔχει μίαν ἀδυναμίαν, μίαν μόνην, νὰ συντάττῃ φλογεράς καὶ ἐνίοτε εἰρωνικωτάτας ἀπαντήσεις πρὸς τοὺς πέραν τῆς γεφύρας συναδέλφους της, ἥτοι τὸν Ὁσμάλην τὴν Βακίη καὶ τὸν Χακηνάρ. Διὰ τοῦτο μόνον μὲ τυφκία νὰ καταπολεμῶμεν τὸν προαιώνιον ἡμῶν ἐχθρὸν ; ἐν ἄρθρον τῆς Πρωτᾶς δύναται νὰ ἦναι πολλάκις καταστρεπτικώτερον ἐνὸς κανονίου Κρούπ. Οὐχ ἥττον ἡ ἐκτεθεὶς τῆς γεφύρας συναδέλφος ἐσχάτως ἀπέκτησε καὶ δευτέραν ἀδυναμίαν· δὲν ἀρέσκουσιν αὐτῇ οἱ εἰς Ἀθήνας ἐρχόμενοι παντοδαποὶ ἀνταποκριταὶ εὐρωπαϊκῶν φύλλων, διότι οἱ κύριοι οὗτοι λαμβάνοντες διαφόρους συνεντεύξεις πρὸς τοὺς κομματάρχας μας καὶ ἀφηγοῦμενοι ὑστερον τὰ τῶν συνεντεύξεων τούτων, δὲν ἀναφέρουσιν οὐδαμῶς ὅτι παρουσιάσθησαν καὶ πρὸς τὸν τρυφερὸν πάτριον τῆς Πρωτᾶς ἵνα συμβουλευθῶσιν αὐτὸν περὶ τῶν συμβησομένων κατὰ τὴν Ἀνατολήν. Τί ἀχρεῖοι ἀνταποκριταί !

Ὁ διεθυντὴς τῆς Ριζαρίου Σχολῆς δύναται νὰ καυχῇ ὅτι εἶχε συναδέλφους τοὺς Τσάρους τῆς Ρωσσίας καὶ καὶ τοὺς λόρδους δημάρχους τοῦ Λονδίνου. Μὲ τὰ ἀσθενῆ των μέσα οἱ Ριζαῖται, ὡς νέοι μηδενισταί, ἠθέλησαν νὰ ἀνατινάξωσιν εἰς τὸν ἀέρα τὸν διεθυντὴν αὐτῶν ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ψήσωσιν αὐτὸν ζωντανόν. Ἡ ἀστυνομία ἐπελάβετο ἀνακρίσεων ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸν μικροσκοπικὸν Ρουσακῶφ.

Ὁ φίλος Κωνσταντῖνος Εὐαγγελίδης φοιτητὴς τῆς νομικῆς Ἡπειρώτης κατετάχθη ἐθελοντῆς εἰς τὸ 3ον μηχανικὸν τάγμα. Εὖγε νεότης ! Διὰ τοῦτο περισσότεροι Ἡπειρώται φοιτῆται νὰ μὴ πράττωσι τὸ ἴδιον ;

Οἱ κίνδυνοι ἤρξαντο. Βίς Λεβίδης, ὁ κοντότερος, ὁ παχύτερος, ὁ χαριέστερος ἐλακτίσθη ὑπὸ ἡμίονου ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ, οὐ μακρὰν τῶν Πατησίων.